

Publicerad 2009-06-18 12:13 av Kim

Känner att jag idag, några dgr efteråt har kommit lite vidare.

Så här är det för mig, man måste ner i det mörka för att komma ut på andra sidan igen. Vissa saker kan man inte göra något åt. Bara acceptera och gå vidare. Med mindre stress förhoppningsvis.

smärta jävla smärta

Smärtan är så stark

att jag inte vågar släppa fram den

så vad fan är jag rädd för

allt har jag klarat

från ytan sett

inga betalningsanmärkningar

ingen alkoholism

fixar till facet vid utgång

men nu har allt slagit tillbaka

vad är det som jag gjort

som varit riktigt sunt

gett mitt liv en aldrig sinande

förlåtelse

mot alla som svikit mig

det är som att en liten envis typ

rest sig inom mitt mörkaste

vill ta plats

mot alla konventioner

om att älska min mamma

som våldtagit mig psykiskt

tror att hon i all evighet

ska få ett överseende leende

från mig

alltid uppvaktande

på födelsedagar trots

långa avstånd

jag minns min kärlek till henne

den ligger djupt därinne
på plats som en hund av skuld

eller har jag alltid en tacksamhet
till livet
som jag inte längre vet
hur jag ska hantera

för att överleva
med någon form av närvaro
som stärker

Texten är utskriven från [Poeter.se](https://poeter.se)

Författaren Kim med [Poeter.se](https://poeter.se) id #18924 innehar upphovsrätten